

РЕШЕНИЕ

№ 3343

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2116** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на от М. А. А., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника му адв. Х. срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в т.2, т.3 и т.4 от Заповед № 1002-18/24.01.2020г. на кмета на [община], с искане да бъде отменен като незаконосъобразен. Заявено е и искане за присъждане на разносните за съдебното производство.

Релевираните с жалбата основания за оспорване по чл.146 АПК са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми /т.3 и т.4 от с.н./. Твърди се, че заявената информация е обществена и не попада в изключенията, при чието наличие може да се откаже достъп. С поисканата информация се целяло повишаване на прозрачността и отчетността на задължения субект по чл. 3 от ЗДОИ. Поставените въпроси не касаят защитена от закона информация – лични данни, търговска или служебна тайна.

Жалбата е била подадена директно до АС-Варна, а по нея-образувано адм.дело №288/2020 г., изпратено по подсъдност на АССГ с Определение № 1798/17.02.2020 г.

След постъпването му в АССГ, делото е образувано под №2116/20 г. Препис от жалбата по разпореждане на АССГ от 16.03.20 г. е получен от ответника на 11.05.20 г., видно от приложения по делото отрязък от съобщение.

Ответникът не депозира писмен отговор по жалбата, не се представлява в о.с.з. на 22.06.20 г. пред АССГ, за което е редовно призован, съотв.не изразява становище по съществото на спора.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят също не се явява и не се представлява.

Прокурор от С. градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Жалбоподателят в съдебното производство М. А. А. е подал Заявление за достъп до обществена информация до кмета на [община], изпратено на 15.01.2020 г., в 22.44 ч. и регистрирано с вх. № ДОИ-9400-2/16.01.2020 г., на електронния адрес на [община] [електронна поща], с което е поискал от кмета на общината да му предостави информация по следните въпроси:

1. Сключвани ли са договори за абонаментно обслужване с адвокати и адвокатски дружества от кмета или общината през периода от 2016-2019 г. ?
2. Каква е била цената на месечния абонамент за посочения период – месец по месец ?
3. Осъществявано ли е процесуално представителство за периода 2016-2019 г. по граждански и административни дела от адвокати или адвокатски дружества, по които страна е кмета на общината или общината и ако да – по колко дела, пред кой съд, с какъв предмет и евентуално с какъв материален интерес ?
4. В какъв размер са били разходите на общината за процесуално представителство поделата по т.3 ?

Заявената форма за предоставяне на информацията е във формат, удобен за администрацията, предоставен по електронен път на посочен от заявителя адрес-[\[електронна поща\]](#).

В срока за предоставяне или за отказ от предоставяне на информацията, кметът се е произнесъл по заявлението със Заповед № 1002-18/24.01.2020 г. С нея по т. 1 от заявлението е предоставил поисканата информация.

По отношение на поисканата в т. 2 информация, административният орган е посочил, че запитването е неясно и неконкретизирано и едновременно с това, че исканата информация не е обществена по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ, поради което е отказал предоставянето ѝ.

В останалата част- по т. 3 и 4-оспореният акт е само привидно благоприятен за жалбоподателя, доколкото не обективира изричен отказ за предоставяне, но по същество исканата от заявителя информация всъщност не се предоставя. В този смисъл /на отказ/ са и изложените от ответника мотиви в акта, а именно че исканата информация по т.3 от заявлението за делата, по които [община] е страна, била публично достъпна на Единния портал за електронно правосъдие, поддържан от Висшия съдебен съвет на Република България. По т. 4 ответникът посочил, че размерът на заплатените от [община] възнаграждения за процесуално представителство в периода 2016-2019 г. е съобразен с нормативно определените минимални размери на адвокатските възнаграждения, съгласно Наредба №1 от

09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като за съда не става ясно дали възнагражденията са определени в предвидените в същата наредба минимални размери / в съответните ѝ относими редакции/ и колко реално е размерът на заплатената сума за периода.

Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 29.01.2020г., видно от товарителница 1-00050695005701-0040001160016 /л.11 от делото/, а жалбата до АС-Варна-подадена на същия ден-29.01.20 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу подлежащ на съдебно оспорване акт /чл.40, ал.1, вр.чл.28, ал.2 ЗДОИ/, от активно легитимирано лице /чл.147, ал.1 АПК/ и при спазване на преклузивния срок за оспорване /чл.149, ал.1 АПК, вр.чл.40, ал.1 ЗДОИ/.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Оспореното решение /наименувано заповед/, доколкото обективира частичен отказ да бъде предоставен достъп до обществена информация, има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40, ал.1 ЗДОИ. Оспореният акт е издаден от компетентен орган – кмета на [община], съобразно правомощията му, регламентирани в чл.44, ал.1 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, вр. чл.3, ал.1 ЗДОИ.

Актът е издаден при външно спазване на изискванията за форма съгласно чл.38 ЗДОИ, вр. чл.59, ал.2 АПК и на административно-производствените правила. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са регламентирани в глава III на ЗДОИ. В чл.28, ал.1 ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл.3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като изпълнението на това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на чл.28 ЗДОИ в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя.

Решението в оспорената му пред съда част обаче е издадено в противоречие с приложимите материалноправни норми и в несъответствие с целта на закона-отменителни основания по чл.146, т.4 и 5 АПК, по следните съображения:

На първо място, дължимо е да се посочи, че ЗДОИ регламентира един от способите за упражняване на конституционното право на достъп до информация. В чл.2, ал.1 от ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът регламентира. Именно за тази информация е установено задължение за субектите по чл.3, ал.1 ЗДОИ да я предоставят. ЗДОИ не е средство за получаване на всякаква информация от държавните органи. Нормата на чл. 4, ал.1 ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на информацията. В случая не се твърди и не се установява от данните по делото да е налице друг специален ред за достъп до исканата информация, изключващ приложимостта на нормите на ЗДОИ.

За да е обществена информацията по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, следва да са осъществени двете визирани в нормата кумулативни предпоставки: информацията да

е свързана с обществения живот в страната /1/ и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти /2/.

В ЗДОИ не се съдържа легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - животът на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото има характер на обществена информация.

Осъществяването на втората предпоставка е обвързано с правомощията и дейността на съответния публичен орган, защото само тогава информацията би могла да удовлетвори установената от закона специална цел.

Съгласно чл.9 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации е два вида- официална и служебна, като чл.11 ЗДОИ определя, че служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

В случая несъмнено търсената информация има характера на служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 във вр. с чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ – касае се за информация, свързана с начина на организиране на дейността на администрацията и в частност- с правното обслужване на общината и процесуалното ѝ представителство по дела, по които [община] или Кметът на Общината е страна, съответно неразривно свързаното с тази дейност разходване на публични средства. Следователно с предоставянето на исканата информация действително ще се повиши отчетността и прозрачността в дейността на органа. Информацията за това как органът разходва публични средства без съмнение засяга отчетността на административния орган и има повишено значение за обществения живот.

Предвид изложеното, съдът не споделя извода на ответника, че поисканата информация по т.2 от заявлението няма характер на обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Следователно предоставянето на същата е било дължимо. Като е приел обратното, ответникът е допуснал нарушение на материалния закон.

Отделно от това, административният орган неправилно е приел, че е налице основание за отказ от предоставяне на исканата информация по т. 2, поради липса на достатъчна индивидуализация на исканата информация. Освен че информацията е достатъчно ясно и конкретно определена, възможните допустими основания за отказ за предоставяне на обществена информация са регламентирани в чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ: 1/. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2/. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3/. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Очевидно основанието на което се позовава ответникът не е сред тях.

Следва да се посочи допълнително, че дори и при наличие на установено от закона основание за отказ, разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ предвижда, че и в този случай следва да се предостави достъп, само че частичен- до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. При всички случаи обаче, за да се позове на разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ, задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 5 и т.6 от ДР на ЗДОИ.

В конкретния случай, след като административният орган е считал, че исканата с т.2 от заявлението информация е неясна и неконкретизирана / макар че, както съдът вече посочи, това не е така/, е следвало да процедира в съответствие с чл. 29, ал. 1 ЗДОИ-да уведоми заявителя, че следва да уточни предмета на исканата обществена информация, което той не е направил. Това от своя страна е допълнителен аргумент, че органът по-скоро е търсил основание за постановяване на отказ, отколкото удовлетворяването на защитения със ЗДОИ интерес.

По отношение на т.3 и т.4 от оспорения акт, същият на практика обективира отказ, тъй като е само привидно благоприятен за заявителя, което съдът прие при фактическите си установявания, изложени по-горе. Ответникът реално не е предоставил исканата информация.

По закон процесуалното представителство пред съд за активна защита правата и интересите на общината /когато делата се инициират от общината/ и при оспорване на актовете и действията на органи и длъжностни лица от общинската администрация /дела срещу общината или нейни органи/ се осъществява от кмета на Общината или по негово пълномощие- от служители в администрацията- юрисконсулти или др. лица с юридическо образование. В този случай, не се изразходват допълнителни публични средства, извън възнаграждението, което тези лица получат по силата на заеманата от тях длъжност по трудово или служебно правоотношение. Допустимо е да бъдат упълномощени и външни /трети лица/, които да осъществяват освен консултантска дейност и процесуално представителство. Наети за тази цел процесуални представители, обикновено са адвокати, трудът на които се задължително заплаща, а средствата за това са публични. Тези лица следва да са упълномощени от кмета на общината, който е и разпоредител със средствата от общинския бюджет.

В обобщение съдът обуславя извод, че информацията поискана от жалбоподателя в посочените части, предмет на делото, касае обществения живот в РБългария, като чрез получаването ѝ жалбоподателят може да състави мнение относно дейността на задължения субект и начина по който се разходват публични средства за дейност, която предвид обезпечаването ѝ чрез служители с юридическо образование в общината, може да се определи като допълнителна и нетипична, поради което и следва да бъде максимално прозрачна. От значение е и до каква степен се разходват средства и извън абонаментното обслужване, ако има такова, с оглед спорове с определен материален интерес. Броят на съдебни производства, по които общината е страна също е пряко относима за това, какво се покрива със средства от общинския бюджет за заплащането труда на лица, които не са в трудови или служебни отношения с общинската администрация.

За предоставянето на данните относно направените разходи, броя и вида на делата, по които страна е бил кметът или Общината, не изисква да се създава нов документ като носител на информация. Кметът на Общината е длъжен да съхранява счетоводните документи за изразходваните суми, които е заплащал, както е длъжен да съхранява в администрацията и пълномощните за осъществяването процесуално представителство по граждански и административни дела от адвокати и адвокатски дружества, по които страна е той или Общината. От тези документи ще е видно по кои дела е осъществено представителството, пред кой съд и с какъв предмет, съответно конкретно заплатените суми за процесуално представителство и защита. Следователно поисканата информация е създадена и органът е разполагал с нея,

поради което предоставянето ѝ е било дължимо. Препращането към Единния портал за електронно правосъдие, поддържан от ВСС или Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е неправилно, а и по този начин информация, така както е поискана, не може да бъде получена.

Заявлението отговаря на изискванията на ЗДОИ, ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ, поисканата информация е обществена и подлежи на предоставяне от органа, който я съхранява. По изложените съображения ответникът е следвало да предостави достъп до поисканата информация в пълен обем. В случай, че са налице някои от предпоставките за отказ по чл.37 ЗДОИ, преценката за това следва да се извърши от ответника при новото му произнасяне по заявлението и съответно да се мотивира. Ако органът счита, че не е налице надделяващ обществен интерес, именно той следва да установи това, а не жалбоподателят да доказва съществуването му.

С оглед изложеното, процесното решение следва да се отмени като издадено в противоречие с материалноправните норми и в несъответствие с целта на закона. Делото като преписка следва да се върне на органа за издаване на ново решение, при съобразяване с указанията по прилагането на материалния закон, дадени в мотивите към съдебното решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, своевременно заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, следва да бъде уважено за доказвания им общо размер- 710 лева, от които 10 лева заплатена държавна такса и 700 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат, която се присъжда изцяло, поради липсата на възражение от ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр.чл.7, ал.1, т.4, вр.чл.8 (И.. – ДВ, бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г.) от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в преклузивния срок- до приключването на устните състезания по делото.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на М. А. А., Заповед № 1002-18/24.01.2020 г., издадена от кмета на [община], в частта ѝ по т.2, т.3 и т.4, с която отказано предоставянето на достъп до обществена информация по подадено от жалбоподателя Заявление №ДОИ-9400-2/16.01.2020г.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган-кмета на [община] за ново произнасяне по по т.2, т.3 и т.4 от Заявление №ДОИ-9400-2/16.01.2020г., при съобразяване с указанията по прилагането на материалния закон в мотивите към решението, **В 14-ДНЕВЕН СРОК.**

ОСЪЖДА ОБЩИНА Д. да заплати на М. А. А., с адрес [населено място], [улица], сумата в размер на 710 /седемстотин и десет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно оспорване /чл.40, ал.3 ЗДОИ/.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: